

Arrest

**nr. 339 646 van 19 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 juni 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 augustus 2025 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 17 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. PRAET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 januari 2025 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische vader.

1.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 27 juni 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 7 juli 2025 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.01.2025 werd ingediend door:

Naam: O.(…)

Voornaam: R.(…)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde O.(…), M.(…) (RR: (…)) in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt voor descendanten het volgende: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de registreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;

Betrokkene is ouder dan 18 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging

Ter staving hiervan werden er volgende documenten voorgelegd:

- *Tax clearance certificate 2023 – 2024 – 2025 gelegaliseerd*
- *Attest verklaring ongehuwd dd. 21.01.2025 gelegaliseerd*
- *Geldoverdrachten via RIA van referentiepersoon naar betrokkene dd. 06.05.2022 (€47), 05.06.2022 (€45), 06.08.2022 (€70), 10.10.2023 (€60), 10.11.2023 (€47), 05.12.2023 (€45), 04.01.2024 (€100), 10.02.2024 (€50), 05.03.2024 (€62), 05.04.2024 (€40), 06.05.2024 (€76).*

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er aan de hand van het voorgelegde paspoort niet kan worden vastgesteld sinds wanneer betrokkene het land van herkomst heeft verlaten. Betrokkene heeft een paspoort bekomen op 09.10.2024 te Brussel. Paspoorten worden aangemaakt op voorlegging van een Ghaneese geboorteakte. Nergens op het paspoort wordt melding gemaakt van een vorig paspoort dat betrokkene zou hebben voorgelegd om een nieuw te bekomen, waarmee wij zouden kunnen zien wanneer hij Schengen is binnengekomen. Het huidige paspoort is niet bijgevoegd van een inreisvisum, terwijl Ghaneese onderdanen niet vrijgesteld zijn van de visumplicht in België. In de Schengendatabank is betrokkene evenmin terug te vinden, ook niet als houder van een ander paspoort. Dit zou betekenen dat betrokkene illegaal Schengen is binnengereisd, doch niet kan blijken wanneer, terwijl hij het kind is van een Belgische onderdaan en dus perfect gewoon op legale manier had kunnen reizen. Als zoon van een Belgische onderdaan, mag er worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging zou hebben aangevraagd bij de bevoegde diplomatieke post (of toch minstens een toeristisch visum) en met een gepast visum naar België zou reizen om zich met zijn Belgische vader te herenigen. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen binnenreist, met alle gevaren onderweg (o.a. mensensmokkelaars, oversteek op de oceaan) om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Belgische vader heeft om verblijfsrecht aan te ontlenen. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij zich voor het eerst komt aanmelden in België om een aanvraag gezinshereniging in functie van de vader in te dienen op 07.01.2025. Hij was tevoren niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij komt als het ware uit de lucht gevallen, zonder voorgeschiedenis

Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie overeenkomstig artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980, is het in het licht van de voornoemde vaststellingen (lees: geen datum binnenkomst Schengen/België) onduidelijk wat de relevantie van de overgemaakte bedragen en het bewijs van

onvermogen (tax clearance certificate) is. De overgemaakte bedragen zijn natuurlijk enkel relevant voor zover mijnheer de bedragen daadwerkelijk in ontvangst heeft genomen en hij er op was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Indien hij op datum van verzenden van de bedragen reeds zijn land had verlaten, kan hij onmogelijk de bedragen in ontvangst hebben genomen. Het attest 'Tax clearance certificate' dateert van 21.01.2025. Het attest gaat over de jaren 2023 tot 2025 maar aangezien we niet kunnen vaststellen wanneer betrokkene het land van herkomst verlaten heeft, weten we evenzeer niet of betrokkene in de jaren waarop het attest betrekking heeft, nog in zijn land van herkomst was. Het is dus onduidelijk of het attest het onvermogen van betrokkene in Ghana werkelijk kan weergeven van toen hij in nog in Ghana was. Bovendien lijkt het overmaken van de bedragen te zijn gestopt op 06.05.2024, terwijl de aanvraag pas dateert van 07.01.2025. Dat de financiële steun dus heeft geduurd voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging kan niet worden vastgesteld. Kortom, de relevantie van de voorgelegde documenten kan niet worden opgemerkt, in het bijzonder bij gebrek aan duidelijkheid omtrent de datum van binnenkomst van betrokkene. De afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten overstaan van de referentiepersoon kan om die redenen niet blijken.

De afhankelijkheidsrelatie kan niet afdoend worden vastgesteld. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Betrokkene voldoet dus niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/11 en 62 van de vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het legaliteitsbeginsel en van de motiveringsplicht. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

"1.

Artikel 40, §2, Wet van 15 december 1980 bepaalt

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1 0, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse
Aangezien verzoeker meerderjarig is, stelt zich de vraag naar het ten laste zijn.

2.

De bestreden beslissing vangt aan met een uitgebreide uiteenzetting over het paspoort van verzoeker, het vermoeden dat hij illegaal is binnengereisd alsook dat hij zijn aanvraag had moeten doen in de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst.

Het is duidelijk dat de beslissing hier zwaar aan tilt hoewel geen van de drie opwerpingen een wettelijke relevantie hebben voor de gedane aanvraag.

3.

Wel relevant is de vraag naar de bestaansmiddelen.

Verzoeker heeft hiertoe drie stavingstukken ingediend:

Vooreerst een fiscale verklaring omtrent zijn nihil-aanslagen voor de jaren 2022,2023,2024;

Verder II betalingsbewijzen van geldtransfers tussen de 49 en de 102 euro door zijn vader in de periode 2022-2024;

Tenslotte een verklaring van niet-gehuwd zijn

Wanneer men deze stukken combineert met

De jonge leeftijd van verzoeker (geboren 28 december 2005);

De lage levensstandaard in Ghana (2.169,27 USD per capita in 2024);

Grote jeugdwerkloosheid in Ghana;
Het feit dat verzoeker ongeschoold is;
De verklaring van verzoekers moeder;
De inreisvisa's van verzoekers vader;
Dan is de enige logische conclusie dat verzoeker in Ghana wel degelijk doorlopend ten laste is geweest van zijn vader en dit tot op heden.

Ook het feit dat verzoeker zich op weg begeven heeft naar zijn vader en niet naar een ander familielid, illustreert dat enkel de vader voor onderhoud zorgde, zou zorgen en effectief zorgt.

3.

Uw Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Uw Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111,954).

In het licht van het bovenstaande meent verzoeker dat de weigeringsgrond onredelijk is geweest.

4.

De Belgische Staat houdt voor dat verzoeker het land en Schengen-zone illegaal is ingereisd

Dit is correct.

De Belgische Staat houdt voor dat niet exact kan worden uitgemaakt wanneer verzoeker precies is ingereisd.

Dit is correct. Hij weet het zelf niet.

Er wordt poëtisch gesteld dat hij "als het ware uit de lucht is komen vallen "

Dit is niet correct. Verzoeker heeft de maandenlange weg via de Sahara genomen en is met behulp van een rubberboot geland op Sicilië om vandaar naar België te liften.

De exacte data zijn niet bekend maar hij is wel ettelijke maanden onderweg geweest.

Gedurende de reis was hij afgesneden van de wereld met inbegrip van Western Union en andere geldtransfer-mechanismen.

Op een goede dag ergens in september 2024 stond hij eensklaps voor zijn vaders deur in Wetteren.

Zijn vader heeft hem onderdak en onderhoud verschaft in natura (tot op heden).

Ze zijn samen naar de Ghanese ambassade gereisd in Brussel waar op 7 oktober 2024 een paspoort werd uitgereikt (het eerste in het leven van verzoeker).

De gevolgtrekking van de Belgische Staat dat derhalve niet wordt aangetoond dat verzoeker ononderbroken ten laste was van zijn vader is onjuist.

Zolang hij in Ghana verbleef, ontving verzoeker op geregelde tijdstippen geldoverschrijvingen en contanten van zijn vader

Tijdens de reis naar België was hij incommunicado , onbereikbaar voor de digitale buitenwereld en kon hij dus niets ontvangen zelfs mocht dit zijn opgestuurd.

Vanaf zijn verblijf in België genoot hij onderdak en steun in natura.

Derhalve is de afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon wel degelijk aangetoond."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"1.

De weigeringsbeslissing geschiedde zonder bevel om het grondgebied te verlaten maar wat niet is kan komen eenmaal de procedure uitgeput.

De bestreden beslissing is de eerste stap in deze keten.

De weigering van de verblijfsvergunning maakt een inbreuk uit op artikel 8 EVRM. dat de rechten op het privé- en gezinsleven beschermt, gezien verzoeker in voorkomend geval van zijn familie zal wordt gescheiden en eventueel gedwongen teruggestuurd naar Ghana waar hij amper nog familie heeft.

Verzoeker heeft een heel goeie band met zijn familie in België (vader). Hij woont bij hem in en is wel degelijk ten laste van hen.

Hij verwerft geen eigen inkomsten maar werkt aan zijn inburgering, volgt taallessen enzoverder.

2.

De Raad van State heeft geoordeeld dat de verwijdering van een persoon uit zijn familie- of vriendenkring, zelfs voor een korte periode, in bepaalde omstandigheden een ernstig en niet te herstellen nadeel kan veroorzaken en dus een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.

3.

Ten overvloede wordt gewezen op de absurditeit van de weigering: had verzoeker zich gewend tot de bevoegde Belgische ambassade, was zijn aanvraag wellicht probleemloos goedgekeurd.

4.

De Belgische Staat repliceert dat er op heden geen bevel tot het verlaten van het grondgebied voorligt.

Dit is correct.

Echter is de weigering van een verblijfsvergunning de logische eerste stap in een ketting van beslissingen die normaliter zullen leiden tot het bevel het grondgebied te verlaten.

Als zodanig is het recht op privé- en gezinsleven op heden wel relevant.”

Als bijlagen bij zijn synthesememorie voegt verzoeker 11 overschrijvingsbewijzen van zijn vader aan hem voor de periode 2022 t.e.m. 2024, een kopie van zijn geboorteakte, een bewijs dat hij ongehuwd was in Ghana, een “*tax clearance certificate*” van 21 januari 2025, een kopie van het Belgisch paspoort van zijn vader, een verklaring van mevrouw M.B. van 21 juli 2025, een attest van aanmelding bij het Agentschap Integratie en Inburgering (Oost-Vlaanderen) en een betalingsbewijs voor een inburgeringstraject (Synthesememorie, bijlagen 3-10).

3.2. Het eerste middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. De Raad ziet bovendien niet in op welke manier artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het opleggen van een inreisverbod, uitstaans heeft met onderhavige bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Beide middelen worden hieronder voor het overige, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.4. Het legaliteitsbeginsel houdt in dat het overheidsoptreden steeds gestoeld moet zijn op en in overeenstemming moet zijn met de wet.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. De middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.7. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.8. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (*cf.* RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.9. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:
(...)”*

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. (...)"

3.10. Uit het geheel van de stukken blijkt dat verzoeker op 7 januari 2025 een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende als meerderjarige bloedverwant in neergaande lijn in functie van zijn Belgische vader. Uit niets blijkt dat verzoekers vader gebruik gemaakt zou hebben van zijn recht op vrij verkeer en aangezien verzoeker ouder is dan 18 jaar, dient hij conform artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet het bewijs te leveren dat hij "ten laste" is van de Belgische referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende gesteld:

"Ter staving hiervan werden er volgende documenten voorgelegd:

- Tax clearance certificate 2023 — 2024 — 2025 gelegaliseerd
- Attest verklaring ongetrouwd dd. 21.01.2025 gelegaliseerd
- Geldoverdrachten via RIA van referentiepersoon naar betrokkene dd. 06.05.2022 (€47), 05.06.2022 (€45), 06.08.2022 (€70), 10.10.2023 (E60), 10.11.2023 (E47), 05.12.2023 (€45), 04.01.2024 (€100), 10.02.2024 (€50), 05.03.2024 (€62), 05.04.2024 (€40), 06.05.2024 (€76).

(...)

Wat betreft de afhankelijkheidsrelatie overeenkomstig artikel 40ter, 82, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980, is het in het licht van de voornoemde vaststellingen (lees: geen datum binnenkomst Schengen/België) onduidelijk wat de relevantie van de overgemaakte bedragen en het bewijs van onvermogen (tax clearance certificate) is. De overgemaakte bedragen zijn natuurlijk enkel relevant voor zover mijnheer de bedragen daadwerkelijk in ontvangst heeft genomen en hij er op was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Indien hij op datum van verzenden van de bedragen reeds zijn land had verlaten, kan hij onmogelijk de bedragen in ontvangst hebben genomen. Het attest 'Tax clearance certificate' dateert van 21.01.2025. Het attest gaat over de jaren 2023 tot 2025 maar aangezien we niet kunnen vaststellen wanneer betrokkene het land van herkomst verlaten heeft, weten we evenzeer niet of betrokkene in de jaren waarop het attest betrekking heeft, nog in zijn land van herkomst was. Het is dus onduidelijk of het attest het onvermogen van betrokkene in Ghana werkelijk kan weergeven van toen hij in nog in Ghana was. Bovendien lijkt het overmaken van de bedragen te zijn gestopt op 06.05.2024, terwijl de aanvraag pas dateert van 07.01.2025. Dat de financiële steun dus heeft geduurd voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging kan niet worden vastgesteld. Kortom, de relevantie van de voorgelegde documenten kan niet worden opgemerkt, in het bijzonder bij gebrek aan duidelijkheid omtrent de datum van binnenkomst van betrokkene. De afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten overstaan van de referentiepersoon kan om die redenen niet blijken.

De afhankelijkheidsrelatie kan niet afdoend worden vastgesteld. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

3.11. De Raad stipt aan dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 18 jaar ten laste moet zijn van de referentiepersoon en diens echtgenoot of partner. Het begrip "ten laste" wordt niet gedefinieerd in de wet, zodat het bestuur bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van het "ten laste" zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en dat zij daarbij vrij oordeelt of de betrokkene het bewijs levert van de voorwaarden tot gezinshereniging (cf. RvS 26 maart 2024, nr. 259.251). Met het 'ten laste zijn' wordt een feitelijke situatie bedoeld waarbij de bloedverwant in neergaande lijn reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel wordt ondersteund door de Belgische referentiepersoon teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

3.12. In het eerste middel van zijn synthesesmemorie betoogt verzoeker dat de overwegingen uit de bestreden beslissing omtrent het ontbreken van inreisgegevens in zijn paspoort en het vermoeden dat hij illegaal de grens heeft overschreden irrelevant zijn bij de beoordeling van zijn gezinsherenigingsaanvraag. Hij maakt gewag van een maandenlang traject vanuit zijn land van herkomst via Sicilië naar België en bevestigt dat niet kan worden vastgesteld wanneer hij precies het Belgische grondgebied is ingereisd. Volgens verzoeker is evenwel enkel de vraag naar 'de bestaansmiddelen' relevant. Hij verwijst in dit kader naar drie stavingsstukken die door hem werden voorgelegd in het kader van zijn aanvraag. Meer in het bijzonder naar een "tax clearance certificat" van 21 januari 2025 dat betrekking heeft op de jaren 2023, 2024 en 2025, 11 betalingsbewijzen van geldtransfers tussen 49 en 102 euro gedaan door de referentiepersoon en een verklaring van niet-gehuwd zijn. Deze stukken volstaan volgens verzoeker als bewijs van het 'ten laste' zijn. Verzoeker voegt deze stukken bovendien nogmaals als bijlagen bij zijn synthesesmemorie (Synthesesmemorie, bijlagen 3, 5 en 6).

3.13. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister rekening hield met de door verzoeker overgemaakte documenten, doch dat hij hieruit niet kan afleiden dat er een situatie van reële afhankelijkheid blijkt tussen verzoeker en zijn vader. Er wordt immers benadrukt dat, gelet op de onduidelijkheid over het precieze tijdstip waarop verzoeker zijn land van herkomst verliet en in België toekwam, ook niet kan worden vastgesteld of hij de overgemaakte bedragen daadwerkelijk heeft ontvangen in Ghana. Bijgevolg kan evenmin worden nagegaan of verzoeker op deze bedragen aangewezen was om in zijn levensonderhoud te voorzien in zijn land van herkomst.

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn synthesememorie voorhoudt, is het van cruciaal belang om duidelijkheid te scheppen over zijn vertrek uit Ghana en zijn aankomst in België, om de 'bestaansmiddelen' en de afhankelijkheidsband te kunnen beoordelen. Verzoeker dient immers aannemelijk te maken dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag en reeds in zijn land van herkomst of eerder verblijf 'ten laste' was van de Belgische referentiepersoon. De bestreden beslissing bevat daarom volgende overwegingen met betrekking tot het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst en zijn inreis in het Schengengebied:

"(...)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er aan de hand van het voorgelegde paspoort niet kan worden vastgesteld sinds wanneer betrokkene het land van herkomst heeft verlaten. Betrokkene heeft een paspoort bekomen op 09.10.2024 te Brussel. Paspoorten worden aangemaakt op voorlegging van een Ghanese geboorteakte. Nergens op het paspoort wordt melding gemaakt van een vorig paspoort dat betrokkene zou hebben voorgelegd om een nieuw te bekomen, waarmee wij zouden kunnen zien wanneer hij Schengen is binnengekomen. Het huidige paspoort is niet bijgevoegd van een inreisvisum, terwijl Ghanese onderdanen niet vrijgesteld zijn van de visumplicht in België. In de Schengendatabank is betrokkene evenmin terug te vinden, ook niet als houder van een ander paspoort. Dit zou betekenen dat betrokkene illegaal Schengen is binnengereisd, doch niet kan blijken wanneer, terwijl hij het kind is van een Belgische onderdaan en dus perfect gewoon op legale manier had kunnen reizen. Als zoon van een Belgische onderdaan, mag er worden verwacht dat betrokkene de gezinshereniging zou hebben aangevraagd bij de bevoegde diplomatieke post (of toch minstens een toeristisch visum) en met een gepast visum naar België zou reizen om zich met zijn Belgische vader te herenigen. Het houdt geen steek dat betrokkene eerst illegaal Schengen binnenreist, met alle gevaren onderweg (o.a. mensensmokkelaars, oversteek op de oceaan) om zich nadien te realiseren dat hij eigenlijk niet illegaal in Europa hoeft te verblijven, gezien hij een Belgische vader heeft om verblijfsrecht aan te ontfangen. Uit het dossier van betrokkene blijkt dat hij zich voor het eerst komt aanmelden in België om een aanvraag gezinshereniging in functie van de vader in te dienen op 07.01.2025. Hij was tevoren niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij komt als het ware uit de lucht gevallen, zonder voorgeschiedenis (...)"

3.14. Ter terechtzitting benadrukt de aanwezige advocaat van verzoeker dat zijn cliënt een zeer lang traject achter de rug heeft omdat hij te voet door de Sahara is getrokken, de Middellandse Zee is overgestoken en uiteindelijk in Sicilië is aangekomen alvorens zijn vader in België te vervoegen. Het is onmogelijk om de precieze datum van zijn vertrek uit Ghana en zijn binnenkomst in België na te gaan. De advocaat stelt bovendien dat er bij zijn cliënt sprake is van psychologische problemen en dat er communicatieproblemen rijzen, waardoor zelfs eenvoudige dingen niet worden begrepen. Volgens de advocaat bestaat er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon. In het middel wordt gewezen op de jonge leeftijd van verzoeker, de lage levensstandaard in Ghana en de grote jeugdwerkloosheid aldaar, het feit dat hij ongeschoold is, de verklaring van zijn moeder (Synthesememorie, bijlage 8) en de inreisvisa van zijn vader van de keren dat deze laatste zijn heeft zoon bezocht in Ghana (Synthesememorie, bijlage 7).

3.15. De Raad heeft begrip voor de situatie van verzoeker en zijn hallucinante migratietraject vanuit Ghana, waarvan moeilijk bewijzen kunnen worden voorgelegd. Dit neemt echter niet weg dat zijn traject in wezen een tegenindicatie vormt met betrekking tot het 'ten laste' zijn van de Belgische referentiepersoon. Indien verzoeker voorafgaand aan zijn aanvraag van 7 januari 2025 daadwerkelijk 'ten laste' was van zijn vader in zijn land van herkomst, had hij op die basis een gezinsherenigingsvisumaanvraag kunnen indienen of anderszins een legale inreis kunnen organiseren.

Aangezien onmogelijk kan worden nagegaan waar verzoeker verbleef in de periode die aan de aanvraag voorafging, kan evenmin worden nagegaan of hij toen al dan niet afhankelijk was van de ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Terloops merkt de Raad op dat het onduidelijk is of de verklaring van verzoekers moeder (Synthesememorie, bijlage 8) en het paspoort van zijn vader met de inreisstempels (Synthesememorie, bijlage 7) reeds eerder werden overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister met deze gegevens geen rekening houden bij het nemen van zijn beslissing. De Raad kan hier als annulatierechter evenmin acht op slaan aangezien hij zich bij de beoordeling van de wettigheid van een administratieve beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat de beslissing werd

genomen en daarbij enkel rekening mag houden met de feiten die de administratieve overheid kende of moest kennen (RvS 9 februari 2012, nr. 217.860).

3.16. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door te concluderen dat niet afdoende werd aangetoond dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en zijn Belgische vader.

3.17. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van een gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker beroept zich in zijn tweede middel op de goede band die hij heeft met zijn Belgische vader.

3.18. In zoverre verzoeker verwijst naar de band met zijn vader, merkt de Raad op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin ((huwelijks-)partners en hun minderjarige kinderen) (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Om als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen verzoeker en zijn vader dus gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*“other than normal emotional ties”*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55). De Raad merkt op dat verzoeker er met zijn loutere bewering, dat hij een heel goede band heeft met zijn vader in België, niet in slaagt om dergelijke banden aan te tonen. Ook het loutere feit dat verzoeker bij zijn vader inwoont, wijst niet automatisch op een band van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgt. Waar verzoeker ten slotte aanhaalt dat hij ten laste is van zijn vader, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

3.19. In zoverre verzoeker zich bovendien beroept op zijn privéleven in België, merkt de Raad op dat er geen informatie voorhanden is waaruit zou blijken dat hij in België bepaalde sociale engagementen zou zijn aangegaan die wijzen op een ‘beschermenswaardig’ privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat verzoeker werkt aan zijn inburgering en alhier taallessen volgt, wijst immers niet automatisch op het bestaan van een ‘beschermenswaardig’ privéleven in de zin van dit artikel.

3.20. De Raad benadrukt ten overvloede dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt zodat verzoeker het grondgebied niet dient te verlaten en aldus een eventueel gezins- of privéleven hoe dan ook niet gehypothekeerd zou worden. Waar verzoeker in zijn synthesesmemorie betoogt dat de weigering van een verblijfsvergunning de logische eerste stap is in een ketting van beslissing die normaliter zullen leiden tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en aldus niet tot gevolg heeft dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. In de hypothese dat verzoeker later toch nog een bevel om

het grondgebied te verlaten betekend zal krijgen, staat het hem bovendien vrij om tegen die beslissing eveneens een beroepsprocedure in te stellen bij de Raad.

3.21. Door ten slotte in zijn verzoekschrift te opperen dat zijn aanvraag wellicht probleemloos zou zijn goedgekeurd indien hij zich had gewend tot de bevoegde Belgische ambassade, erkent verzoeker in wezen dat de onduidelijkheid over zijn migratietraject aan de basis ligt van de weigeringsbeslissing. De verwerende partij kan dus worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen het volgende stelt: *“Hij gaat er met zijn betoog aan (voorbij) dat onderdanen van Ghana niet vrijgesteld zijn van de visumplicht en aldus dienen aan te tonen op welke wijze en aan de hand van welk reisdocument zij het Schengen gebied hebben betreden. (...) Verzoeker blijft in gebreke hieromtrent verduidelijking te geven, niettegenstaande het van belang is om duidelijkheid te verkrijgen over de juiste datum van binnenkomst in het Rijk, teneinde oog te krijgen op de voorgehouden afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon. Verzoeker, die niet betwist meerderjarig te zijn, dient aan te tonen ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst, reden waarom het relevant is om te weten wanneer verzoeker zijn land van herkomst verlaten zou hebben en in welk mate hij aangewezen was op de door de referentiepersoon overgemaakte bedragen.”*

3.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijk en juridische overwegingen of dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het legaliteitsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Beide middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN